

Lieve allemaal,

Het is voor mij een enorm geschenk dat mijn afscheid vandaag is ingebed in een netwerkmeeting van PKA en CtCA gezamenlijk. Vijftien jaar geleden was een meeting als deze nog ondenkbaar geweest, van beide kanten. Ik heb van meet af aan met overtuiging deel uitgemaakt van beide netwerken en heb gezocht naar verbinding en wederzijds begrip. Ik ervaar deze dag dan ook als een zegen en een mijlpaal, waar ik God heel dankbaar voor ben. Dat we ten diepste één beweging zijn van Jezus Christus in deze stad, dat voel ik vandaag weer even des te meer.

Graag wil ik op deze dag drie lessen met jullie delen. Drie lessen die ik leerde in de beweging die er was in Amsterdam.

De eerste les luidt: we werden steeds meer tot de kern geroepen. Toen ik 2006 aansloot bij AiB (het netwerk dat voor mij toen misschien wel dé reden was om naar Amsterdam te komen) droomden we grote dromen. Over gemeentestichting, vermenigvuldiging, movement en transformatie van de stad, kortom de hele Kellariaanse 'American Dream'. Een jaar of 5 later kwam ook de pioniersbeweging van de PKA/PKN op stoom en ook daar waren de dromen groot.

De context van Amsterdam bleek echter toch iets weerbarstiger dan we dachten en hoopten. We werden genoodzaakt tot meer realisme en langzaam verschoven onze gesprekken naar de vraag: wat is eigenlijk het Evangelie voor en in Amsterdam? Wat mogen we geloven en hoe geven we dat geloof woorden? We kunnen de stad wel willen veranderen, maar de stad verandert ook óns en ons gelóóf.

Als ik het goed zie is dat met ons allemaal ook echt gebeurd, vanuit verschillende kanten. Ons geloof is kernachtiger geworden. Dat betekent dat we van alles verloren: idealisme maar ook cynisme, vermeende zekerheden in het vertrouwde maar ook gekoesterde overtuigingen van 'dat nooit

meer', vooroordelen over orthodoxie, evangelicalisme én vrijzinnigheid, en zo kan ik nog wel even doorgaan. Wat we ervoor terugkregen was een hernieuwd vertrouwen in de kern van het evangelie: dat God ook van deze stad houdt en dat zijn liefde en genade een bron van leven is voor alle mensen. We leerden opnieuw en anders bidden met elkaar, er kwam meer ruimte voor het geloofsgesprek en we leerden onze kwetsbaarheid met elkaar delen. Mijn indruk is, dat we per saldo geloviger zijn geworden met zijn allen.

De tweede les: wat ons als kerk te doen staat is ruimte maken. Ruimte voor mensen om thuis te komen in een groep waar ze het leven kunnen delen. Ruimte voor de unieke, persoonlijke zoektochten en geestelijke reizen van mensen. Ruimte om in hun eigen tempo en vorm ook kennis te maken met de christelijk bronnen, praktijken en plekken. Ruimte voor God om met ieder mens een unieke weg te gaan.

Dit is wat ik leerde in de bijbelklas in de Jeruzalemkerk waar een stuk of 12 millennials ruimte vonden om zich te verhouden tot de bijbels bron. Geen van hen trad toe of liet zich dopen, maar lieve hemel, wat is er veel gebeurd in hun leven. Dit is wat ik leerde van de verschillende pioniersplekken die ik mocht begeleiden. Nieuwe plekken, nieuwe ruimtes, nieuwe mensen. Zo mooi dat er pioniers opstonden die die ruimtes durfden verkennen. Het verlangen naar deze ruimte motiveerde me om te gaan werken aan het zingevingsplatform dat nu Holy Hub is geworden. Daar leerde ik het nog een keer extra hoe belangrijk het is om jonge mensen ruimte te geven om de bronnen, de praktijken en de plekken te onderzoeken. Ruimte. Het is hét woord dat ik meeneem uit Amsterdam. God is een God die ruimte maakt en ruimte laat. Want juist in die ruimte gebeurt het!

En dan de derde les: God woont en werkt in de stad (en niet alleen in de kerk). Ik wist het in theorie natuurlijk al wel (ik geloof in de Missio

Dei) maar onbewust was ik lange tijd toch geneigd te denken dat wij God in de stad moeten brengen.

Inmiddels weet ik beter: God is er allang en hij werkt op allerlei manieren in deze stad. Mijn ervaring in De Baarsjes is voor mij cruciaal geweest. De Baarsjes was in de jaren 80 en 90 op sterven na dood. Ergens rond 2000 is de wederopstanding begonnen, de wijk kwam weer tot leven. Op een avond van het stadsdeel ontmoette ik talloze buurtbewoners die waren blijven geloven in de buurt en waren gebleven. Op dat moment besepte ik dat het niet de kerk was geweest die de doorslag had gegeven, maar die talloze mensen van vrede die het niet op hadden gegeven. Het lezen van het boek van Jane Jacobs, *Death and Life of Great American Cities* (over de wederopstanding van Greenwich in New York) opende mijn ogen verder. Sinds die tijd geloof ik dat er open hemel is boven de stad en dat Gods Geest vele wegen bewandelt om Gods Koninkrijk nabij te brengen. In die beweging mag de kerk meedoen, achter de Geest van God aan.

De open hemel van de stad. Een paar jaar terug stond ik op het balkon van ons appartement met uitzicht over West. Opeens schoot die regel door mijn hoofd en die dag schreef ik er een liedtekst over. Richard Schuddebeurs uit de JK maakte er een melodie bij en zo werd het een liedje wat zong bij mijn afscheid van de JK en waarvan ik nu zie dat het een samenvatting is van de lessen die ik leerde. Ik wil het graag zingen.

De open hemel van de stad

Op het balkon zie ik de daken
een afgesloten indruk maken
toch blijft één ding me altijd raken:
de open hemel van de stad.

Ik zie een kerk met smalle ruiten
een kleine opening naar buiten
waardoor het licht valt, niet te stuiten
vanuit de hemel van de stad.

Refrein:

De open hemel van de stad
daar blijf ik dapper in geloven
De lichte hemel van de stad
gaat al haar duisternis te boven.

Bij voedselbanken staan weer rijen
van Oost tot West zijn schietpartijen
ik hoor een kind ten hemel schreien
onder de hemel van de stad.

In nieuwgemengde hippe wijken
op de terrasjes jonge rijken
die niet zo vaak naar boven kijken
richting de hemel van de stad.

Refrein:

De open hemel van de stad
daar blijf ik dapper in geloven.
De lichte hemel van de stad
gaat al haar duisternis te boven.

Refrein:

De open hemel van de stad
daar blijf ik dapper in geloven.
De lichte hemel van de stad
gaat al mijn ongeloof te boven.